

Sygn. akt II AKa 372/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

Sędziowie: SSA Andrzej Rydzewski

SSO del. Marek Skwarcow

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Pankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w M. M. K.

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016 r.

sprawy

**K. W.**

oskarżonego z art. 284 § 2 k. k. w zw. z art. 294 § 1 k. k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 8 lipca 2016 r., sygn. akt **II K 66/15**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnia o art. 4 § 1 k.k. podstawę prawną wymiaru kary w punkcie 1 i przyjmuje w punkcie 2 jako podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) zł za drugą instancję.

## UZASADNIENIE

**K. W.**, został oskarżony o to, że:

w dniu 2 maja 2012 roku w miejscowości D., gmina T. przywłaszczył sobie powierzoną mu cudzą rzecz ruchomą w postaci ładowarki kołowej o numerze fabrycznym (...), typ (...), rok produkcji 2009, o wartości 581.208 złotych na szkodę (...) S.A.,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k. k. w zw. z art. 294 § 1 k. k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 8 lipca 2016r., sygn. akt II K 66/15:

1. oskarżony K. W. został uznany za winnego tego, że w dniu 2 maja 2012 roku w miejscowości D., gmina T., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty na rzecz (...) kwoty 628 226,91 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia zapłaty oraz zapłaty kwoty 15 072 złotych, wydanego przez Sąd Okręgowy Wydział VI Gospodarczy w R. z dnia 4 sierpnia 2011 roku w sprawie VI GNc 226/11 uszczuplił zaspokojenie wierzyciela (...) S.A. w ten sposób, że zbył na rzecz L. U. ładowarkę kołową o numerze fabrycznym (...), typ (...), rok produkcji 2009, co stanowi występki z art. 300 § 2 k.k. i za to na mocy art. 300 § 2 k.k. skazany został na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 2 (dwóch) lat,

3. od oskarżonego zasądzono na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym tytułem opłaty kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Powyższe orzeczenie zaskarżył Prokurator Prokuratury Rejonowej w M. zarzucając:

obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k. poprzez zastosowanie wobec oskarżonego K. W. przepisów ustawy obowiązujących w czasie orzekania, podczas gdy przepisy ustawy obowiązującej poprzednio, tj. w czasie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, były dla sprawy względniejsze.

Podnosząc powyższy zarzut na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez przyjęcie, z zastosowaniem art. 4 § 1 k.k., za podstawę orzeczonej wobec oskarżonego kary i środka probacyjnego przepisów obowiązujących w czasie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, z jednoczesnym uwzględnieniem, iż podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności winny stanowić przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku, poz. 396),

2) utrzymanie zaskarżonego wyroku w pozostałej części w mocy.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył obrońca oskarżonego K. W. zarzucając:

1) Obrazę prawa materialnego, tj. art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie:

a) przejawiające się w nieprawidłowym uznaniu przez Sąd I instancji, że oskarżony K. W. uszczuplił zaspokojenie wierzyciela (...)S.A., w ten sposób, iż w dniu 2 maja 2012 roku w miejscowości D., gmina T. zbył na rzecz L. U. ładowarkę kołową o numerze fabrycznym (...), typ (...), rok produkcji 2009 przy jednoczesnym całkowitym pominięciu przez Sąd orzekający faktu, iż wskutek zbycia oskarżony dokonał w istocie surogacji składnika majątku w postaci rzeczowej (ładowarka kołowa) na postać finansową (suma pieniężna), uzyskując tym samym cenę, która była adekwatna i wprost proporcjonalna do rzeczywistej wartości ładowarki, jej faktycznego stanu (podkreślenia wymaga fakt, iż biegli rzeczoznawcy sporządzający wycenę ładowarki znacznie zaniżyli koszty naprawy oraz zawyżyli kwotę rynkową maszyny, co sprawia, iż w realiach obrotu gospodarczego nikt nie dokonałby zakupu ładowarki za kwotę, którą przyjęli biegli) - tym samym powyższe sprawia, iż wierzyciele oskarżonego K. W. mieli możliwość zaspokojenia się z sumy uzyskanej ze sprzedaży mającej miejsce w dniu 2 maja 2012 r. (oskarżony K. W. nie przekazał środków uzyskanych ze sprzedaży, albowiem w tym miejscu naraziłby się na odpowiedzialność karną z tytułu faworyzowania wierzycieli) - co do zasady zwiększyło możliwości egzekucji; ponadto wobec podjętych działań przez wierzyciela (...) S.A., sygnalizujących, iż czynność prawna, tj. inkryminowana sprzedaż jest nieważna - umowa sprzedaży została cofnięta, tym samym ładowarka kołowa wróciła do majątku oskarżonego K. W.; okres pomiędzy zbyciem ładowarki na rzecz L. U., a faktycznym wycofaniem umowy sprzedaży oscylujący w granicach kilku miesięcy nie miał wpływu na

skuteczność egzekucji z tego składnika majątku, w szczególności biorąc pod uwagę okoliczność, iż Komornik dokonał zajęcia łądownarki dopiero w dniu 24 kwietnia 2013 r., w sytuacji gdy postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte z wniosku wierzyciela w dniu 10 listopada 2011 r. - w tym czasie wierzyciel nie podejmował skutecznych środków mających na celu ponaglenie organu egzekucyjnego;

b) przejawiające się w nieprawidłowym uznaniu przez Sąd I instancji, że dokonanie zbycia rzeczy ruchomej łądownarki kołowej zajętej przez organ egzekucyjny (komornika sądowego) - w toku postępowania egzekucyjnego - wyczerpuje ustawowe znamiona czynu opisanego w niniejszym przepisie, w ten sposób, że może w jakikolwiek sposób utrudniać lub udaremniać wykonanie orzeczenia sądu, podczas gdy taki skutek nie zachodzi, co więcej zezwala na to wprost ustawodawca w przepisach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), wskazując jedynie bezpośrednią konsekwencję tego zdarzenia prawnego w zakresie postępowania egzekucyjnego, polegającą na możliwości dalszego prowadzenia egzekucji z ruchomości przeciwko jej nabywcy; Sąd orzekający nie wskazał w jaki sposób i w jakim zakresie sprzedaż łądownarki w dniu 2 maja 2012 r. realnie wpłynęła na skuteczność postępowania egzekucyjnego z tego składnika majątku, w stosunku do sytuacji, w której przedmiotowe zdarzenie prawne nie miałoby miejsca; okoliczność, iż łądownarka kołowa znalazła się we władaniu innej osoby niż dłużnik, którego dotychczas dotyczyła egzekucja - nie wypełnia znamion czynu stypizowanego w art. 300 § 2 k.k., tym bardziej, iż przedmiot ten nie zmienił miejsca swojego położenia; nadto wierzyciel (...) S.A. uznając, że przedmiotowa ' sprzedaż szkodzi jej interesom, mógł podjąć skuteczne środki prawne w postaci wniesienia skargi pauliańskiej - czego nie uczynił; należy wskazać, iż jeżeli przez uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela należy rozumieć uniemożliwienie zaspokojenia roszczenia w jakiegokolwiek części, to należy mieć też w polu widzenia, że z uwagi na skutkowy charakter tego przestępstwa warunkiem odpowiedzialności karnej z tego przepisu jest ustalenie szczególnej więzi między zachowaniem dłużnika, a udaremieniem lub uszczupleniem pozwalającej na obiektywne przypisanie dłużnikowi tego skutku, w wyniku którego wierzyciel poniósł szkodę. Oznacza to, że jeżeli czynność rozporządzająca majątkiem dłużnika nie miała realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela nie doszło do popełnienia tego przestępstwa - por. wyrok SA Katowice z dnia 31-05-2012, w sprawie o sygn. akt II AKa 148/12;

c) nieznajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym uznanie, że wskutek zbycia łądownarki kołowej, o czym mowa w ppkt „a”, nastąpiło pokrzywdzenie wierzyciela (...) S.A., w sytuacji gdy biorąc pod uwagę okoliczności podmiotowo- przedmiotowe, mianowicie fakt, iż oskarżony K. W. nie miał zamiaru pokrzywdzenia wierzyciela, albowiem sprzedał łądownarkę na rzecz L. U., a ten mu ją udostępnił w ramach zawartej ustnej umowy użyczenia - co umożliwiło prowadzenie wydobycia i sprzedaż wyrobów, a w ślad za tym realną możliwość pokrywania bieżących zobowiązań, przy jednoczesnym uzyskaniu środków pieniężnych tytułem sprzedaży łądownarki kołowej; oskarżony K. W. działał tym samym w usprawiedliwionym błędnym przeświadczeniu, iż w ten sposób uratuje swoją firmę i choć częściowo spłaci zobowiązania - w większej postaci, aniżeli dokonałby powyższego organ egzekucyjny. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż w momencie sprzedaży oskarżony K. W. prow. dział. gosp. pod firmą (...) był już niewypłacalny, bowiem postępowania egzekucyjne były umarzone ze względu na ich bezskuteczność, a sposób zachowania się oskarżonego, podjęte przez niego działania - znacznie zwiększyły jego możliwości finansowe, tym samym dając szansę na wyjście z bardzo trudnej sytuacji; powyższe znajduje oparcie w relacji do zeznań świadka B. K., która wprost wskazała, iż oskarżony K. W. kontaktował się z wierzycielem (...) S.A. deklarując zapłatę za łądownarkę w pierwszej kolejności wskazując pozyskanie na to środków poprzez kredyt lub leasing, a następnie poprzez dokonywanie wpłat po 2.000,00 - 2.500,00 zł na poczet ceny (dokonanych: 26.04.2011, 18.05.2011, 07.06.2011 i 05.07.2011) - co (...) S.A. akceptowała; powyższe potwierdza okoliczność, iż w dniu 6 czerwca 2011 r. (...) S.A. zwróciła się o przejęcie od K. W. łądownarki i przeniesienie jej do miejsca wyznaczonego przez organ egzekucyjny, podczas gdy w dniu następnym wniosła o wstrzymanie z wykonaniem tej czynności - w konsekwencji należy przypuszczać, że (...) S.A. co najmniej godziła się na sytuację, w której K. W. podejmuje starania celem spłaty powyższego zobowiązania (maksymalizacji szans na spełnienie świadczenia); ponadto opis czynu z aktu oskarżenia przedstawia wartość łądownarki w dacie jej zakupu przez K. W. w sytuacji, gdy jej wartość w rzeczywistości w dacie jej zbycia przez K. W. była znacznie mniejsza (uszkodzony silnik, skrzynia biegów, klimatyzacja i sworzeń główny);

- czego konsekwencją jest brak możliwości uznania zachowania oskarżonego za działanie wypełniające ustawowe znamiona typu czynu zabronionego opisanego w art. 300 § 2 k.k.

2) Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 41<sup>o</sup> k.p.k. polegającą na wykroczeniu przez Sąd I instancji poza ramy swobodnej oceny dowodów, tj. dokonanie dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przeprowadzonej z pominięciem bądź niedostatecznym uwzględnieniem dowodów ewidentnie korzystnych dla oskarżonego, przy jednoczesnym nadmiernym uwypukleniu tej jego części, która przemawiała na niekorzyść oskarżonego K. W., w szczególności przejawiającą się w:

a) odmowie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom L. U. w zakresie stanu technicznego i wartości ładowarki kołowej w dniu sprzedaży, tj. 2 maja 2012 r., a w konsekwencji wskazanie iż stanowią one przyjętą przez oskarżonego linię obrony, podczas gdy wyjaśnienia te były spójne, logiczne i konsekwentne, a także znajdowały potwierdzenie w innym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie mianowicie: awarii ładowarki tuż po jej zakupie przez oskarżonego K. W. - jej wadliwości i awaryjności - co potwierdza dokumentacja (w aktach sprawy); oskarżony K. W. w toku postępowania konsekwentnie wskazywał w treści składanych wyjaśnień, iż wartość ładowarki już w dacie sprzedaży była zawyżona, o czym świadczy niska jakość tego sprzętu - na co może wskazywać okoliczność, iż właśnie z tego powodu (...) S.A. nie była zainteresowana odzyskaniem ładowarki mimo, że zgodnie z postanowieniami umowy przedmiotowa ładowarka w żadnym razie nie stała się składnikiem majątku K. W. (por. § 3 ust. 7 i 10 przedmiotowej umowy). Fakt, iż świadek L. U. wskazywał w toku postępowania przygotowawczego, iż zapłacił za nią zbyt dużo, ponieważ jej stan go przerażał, nie zmienia faktu, iż nabył ją kierując się chęcią zysku, ponieważ chciał ją wyremontować po jak najniższych kosztach i zarabiać pieniądze;

b) odmowie dania wiary zeznaniom L. U. w zakresie, iż świadek L. U. nabył od K. W. ładowarkę jako maszynę do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, co w ocenie Sądu orzekającego jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym, bowiem L. U. założył działalność w styczniu 2012 r., w tym samym miejscu w którym prowadził ją oskarżony K. W., o profilu podobnym do działalności prowadzonej przez K. W., nie posiadając do tego żadnego sprzętu, jak też planów kto będzie obsługiwał przedmiotową ładowarkę, w sytuacji gdy tylko córka K. W. posiadała stosowne uprawnienia i w tym celu miała się zwolnić - tylko po to, aby po sprzedaży pracować u L. U.; a więc nabycie ładowarki przez L. U. celem rozwoju prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa w ocenie Sądu zostały jako niewiarygodne i zostały poczynione intencjonalnie, aby przekonać Sąd, iż K. W. dokonał na jego rzecz sprzedaży ładowarki, aby zanegować zmianę jej właściciela i dążenie do utrudnienia prowadzonej przeciwko niemu egzekucji, podczas gdy L. U. uzyskał środki na działalność z kredytów bankowych oraz z Funduszu Rozwoju na kwotę oscylującą w granicach około 300.000,00 zł, a zatem należy przyjąć, iż prowadzona przez niego działalność była prawnie uregulowana, zorganizowana, ciągła i nastawiona na zysk, a więc brak jest jakichkolwiek przesłanek ku temu, aby można było domniemywać rzekome zorganizowanie działalności celem utrudnienia egzekucji przeciwko K. W.;

3) Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na zbyt lakonicznym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przede wszystkim zaś na braku wskazań i wyjaśnień Sądu orzekającego względem faktów jakie uznał za udowodnione lub nieudowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w szczególności odnośnie:

a) kwestii w jaki sposób doszło ze strony oskarżonego K. W. do realizacji podstawowego znamienia, przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k., jakim jest konieczność uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela, skoro ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że gdyby nie doszło do zarzucanej oskarżonemu czynności prawnej (zbycia ładowarki kołowej), to wierzyciele uzyskaliby jakiegokolwiek zaspokojenie - w kontekście dalszych działań „pokrzywdzonej”, które w naszej ocenie odbyły się z pokrzywdzeniem samego wierzyciela, jak i dłużnika

b) w tych częściach, w jakich wskazują, że przypisane oskarżonemu zachowanie nie miało celu ani skutku w postaci uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela(...) S.A.

4) Z daleko idącej ostrożności rażąca niewspółmierność (surowość) kary pozbawienia wolności zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 3 lata - przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru, w sytuacji gdy inna kara lub środek karny może spełnić jej cele.

Mając na uwadze powyższe, wniosł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu z art. 300 § 2 k.k.

ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku,

3) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz K. W. kosztów postępowania odwoławczego - według norm przepisanych;

4) zwolnienie oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, albowiem istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

### ***Sąd Apelacyjny, zważył co następuje:***

Z wniesionych skarg, na uwzględnienie zasługiwała apelacja Prokuratora Rejonowego w M..

Postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało przez Sąd Okręgowy w Słupsku w sposób wyczerpujący i wszechstronny. W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd I instancji dokonał zasadnych ustaleń stanu faktycznego, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu i wymiaru kary. Pewnej korekty wymagała jedynie podstawa prawna rozstrzygnięcia o karze. Uzasadnienie zapadłego orzeczenia w pełni odpowiada wymogom o jakich mowa w art. 424 §1 k.p.k.- wskazano w nim jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, szczegółowo wyjaśniono podstawę prawną orzeczenia. Apelacja obrońcy nie zawiera takich argumentów, które byłyby w stanie podważyć zgodność ocen Sądu I instancji z zasadami logicznego rozumowania i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i ocenami tego Sądu.

Prawo swobodnej oceny dowodów należy do najistotniejszych prerogatyw Sądu orzekającego. Kierując się tym prawem sąd może jako wiarygodne ocenić niektóre z przeprowadzonych dowodów, a odmówić takiej wiary innym, byleby swoje stanowisko jasno i przekonująco uargumentował w uzasadnieniu wyroku. Takiemu zadaniu Sąd I instancji całkowicie sprostał. Odmawiając po części wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadka L. U. , między innymi co do stanu technicznego i wartości ładowarki kołowej (stanowiącej przedmiot przestępstwa w niniejszej sprawie), w dniu jej sprzedaży- 02.05.2012 r., Sąd I instancji nie uczynił tego bezkrytycznie, ale po dokonaniu wnikliwej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie.

Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. ( vide : postanowienie SN z dnia 14.12.2010r III K 378/10 , Lex nr 736756 ). Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wykazuje, aby Sąd I instancji miał wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych.

Pamiętać trzeba, że ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek,

iż okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły ( vide : wyrok SN z dnia 04.10.1973r , III KR 243/73 , OSNKW 1974, z.2 , poz. 33).

Taka nieoparta logika sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, prowadząca do wniosku, że K. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 300§2 k.k., zachodzi w przedmiotowej sprawie.

Przytoczyć w tym miejscu należy za Sądem I instancji kluczowe ustalenia dotyczące okoliczności nabycia przez K. W. ładowarki kołowej od (...) S.A. , dalszych losów tego sprzętu, czynności podejmowanych przez oskarżonego:

- 06.10.2009 r. oskarżony zawarł umowę kupna ładowarki o wartości 581 208.00 zł brutto, odebrał ją 07.10.2009 r.,
- strony ustaliły sposób zapłaty w 6 ratach do 25.04.2010 r.- do 29.10.2009 r. oskarżony zapłacił 30 500 zł,
- w związku z tym, że oskarżony nie wywiązywał się z płatności, 04.08.2010 r. (...) wypowiedziała umowę sprzedaży żądając zapłaty kary umownej tj. kwoty 435 906 zł oraz zwrotu ładowarki do 18.08.2010 r.,
- oskarżony proponował inne rozwiązania- spłacenie długu poprzez zawarcie umowy leasingu, na co (...) nie wyraziła zgody,
- w kwietniu, maju, czerwcu i lipcu 2011 r. oskarżony wpłacał na rzecz (...) po 2 000 zł,
- rezygnując z prawa żądania zwrotu ładowarki, (...) wypełniła 12.07.2011 r. weksel in blanco wręczony przez K. W. w czasie zawarcia umowy sprzedaży ładowarki, a następnie wystąpiła przeciwko oskarżonemu o zapłatę sumy wekslowej,
- 04.08.2011 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie VI GNc 226/11 wydał nakaz zapłaty kwoty 628 336,91 zł, 05.09.2011 r. nadano nakazowi klauzulę wykonalności,
- na skutek działań (...), 14.11.2011 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kraśniku dokonał zajęcia rachunków bankowych oskarżonego i przysługujących mu wierzytelności,
- 22.03.2012 r. (...) złożyła wniosek do komornika o zajęcie ładowarki zbytej oskarżonemu i jej sprzedaż komisową,
- 25.04.2012 r. Sąd Rejonowy w Miastku w sprawie I Co 215/12 oddalił skargę oskarżonego na czynności komornika,
- w grudniu 2012 r. prowadzenie egzekucji przejął komornik przy Sądzie Rejonowym w Słupsku,
- 11.04.2013 r. (...) zwróciła się do komornika przy Sądzie Rejonowym w Słupsku o informację odnośnie stanu rozpoznania wniosku o zajęcie mienia w postaci ładowarki oraz innych ruchomości,
- 24.04.2013 r. komornik dokonał zajęcia ładowarki, uzyskując przy tym informację, że oskarżony 02.05.2012 r. sprzedał ten sprzęt L. U.- w związku z tą sprzedażą, oskarżony wystawił fakturę na 61 131 zł,
- 30.04.2013 r. L. U. złożył do komornika wniosek o zwolnienie ładowarki spod egzekucji,
- 27.05.2013 r. L. U. złożył pozew do Sądu Rejonowego w Słupsku o zwolnienie od egzekucji ładowarki,
- 06.06.2013 r. w sprawie sygn. akt IX C 303/13, Sąd Rejonowy w Słupsku zabezpieczył powództwo przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku (...),
- 08.10. 2014 r., wobec cofnięcia pozwu przez L. U., postępowanie z jego powództwa przeciwko (...) zostało umorzone przez Sąd Rejonowy w Słupsku,
- 07.08.2015 r. przeprowadzona została licytacja ładowarki- maszyna sprzedana została za kwotę 160 250 zł,

- w czasie uzyskania przez (...) nakazu zapłaty jak i złożenia wniosku o egzekucję należności z ładowarki, toczyły się już inne postępowania egzekucyjne przeciwko oskarżonemu, bądź był on nimi zagrożony z powodu wydania orzeczeń zasądających określone należności.

W świetle całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności przytoczonych wyżej zdarzeń i dat w jakich miały one miejsce, w pełni uprawniony był Sąd I instancji do ustalenia, że K. W. sprzedał 02.05.2012 r. ładowarkę L. U. za kwotę 61 131 zł obawiając się, że zostanie ona zajęta na poczet należności wynikających z nakazu zapłaty kwoty 628 336,91 zł wydanego 04.08.2011r. przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie VI GNc 226/11. Nie przekroczył Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów przyjmując, że oskarżony działał w celu udaremnienia wykonania tego nakazu oraz, że uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela (...).

Rację ma Sąd I instancji, że mając na uwadze zeznania B. K. oraz L. K. uznać należało, że cofnięte zostało oświadczenie (...) z 04.08.2010 r., w którym pokrzywdzona (...) wypowiadając umowę sprzedaży, wzywała jednocześnie K. W. do zwrotu ładowarki, a w konsekwencji przyjąć, że maszyna weszła do majątku oskarżonego (vide: str. 17-22, 28-32 uzasadnienia). W takim stanie rzeczy, oczywiste jest, że oskarżony sprzedając ładowarkę L. U. nie mógł dopuścić się czynu z art. 284§2 k.k. Prezentując odmienne stanowisko, to jest, że ładowarka w dniu jej sprzedaży L. U., nie weszła do majątku oskarżonego, obrońca zdaje się nie dostrzegać, że zachowanie K. W. wyczerpywałoby znamiona występku z art. 284§2 k.k. ( w zw. z art. 294§1 k.k.).

Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, że swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 300§2 k.k.- o podejrzeniu popełnienia tak kwalifikowanego przestępstwa zawiadomiła Prokuraturę Rejonową w S. w dniu 13.05.2013 r. pokrzywdzona (...), co trafnie podkreśla Sąd orzekający.

Skoro nakaz zapłaty kwoty 628 226,91 zł wydany został przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie VI GNc 226/11 w dniu 04.08.2011 r. (klauzulę wykonalności nadano 05.09.2011 r.), to nie może być wątpliwości, że K. W. sprzedając 02.05.2012 r. na rzecz L. U. ładowarkę kołową miał pełną świadomość, że zbywa składnik swojego majątku zagrożony zajęciem. Oskarżony bowiem wiedział, że pokrzywdzona (...) wszczęła postępowanie egzekucyjne na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego, składał w toku tego postępowania skargi na czynności komornika. Jak słusznie podkreśla Sąd I instancji, nie przyniosły zakładanego skutku czynności skierowane do rachunków bankowych oskarżonego i jego firmy, ani przysługujących mu wierzytelności. Ponadto przeciwko oskarżonemu toczyły się inne postępowania egzekucyjne.

Stosownie do treści art. 7 k.p.k., oceniając dowody, sąd winien kierować się także doświadczeniem życiowym. W przekonaniu Sądu odwoławczego, to także zasady doświadczenia życiowego pozwalały na przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem udaremnienia wykonania nakazu zapłaty w sprawie VI GNc 226/11 sprzedając 02.05.2012 r. L. U. ładowarkę kołową w sytuacji, kiedy (...) skierowała do komornika 22.03.2012 r. wniosek o zajęcie tej maszyny. Pamiętać też trzeba, że 25.04.2012 r. Sąd Rejonowy w Miastku w sprawie I Co 215/12 oddalił skargę oskarżonego na czynności komornika (związane z zajęciem rachunków bankowych oskarżonego oraz przysługujących mu wierzytelności).

Nie przekroczył Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów ustalając, że oskarżony doprowadził do zmiany właściciela ładowarki przez jej sprzedaż L. U. po to, aby zapewnić sobie dostęp do maszyny i utrudnić jej zajęcie oraz zabranie przez komornika. Stanowisko Sądu orzekającego jest całkowicie uprawnione, skoro mimo sprzedaży ładowarki L. U., oskarżony nadal z niej korzystał- jak podnosi w złożonej skardze obrońca- w ramach zawartej ustnej umowy użyczenia. Jako chybione ocenić należało zarzuty odnoszące się do wadliwej zdaniem skarżącego oceny zeznań L. U.. Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił, w jakiej części i z jakich przyczyn, relacje L. U. nie zasługiwały na wiarę (str. 24-26 uzasadnienia). Rzeczowych wywodów Sądu I instancji nie są w stanie podważyć argumenty obrońcy zmierzające do wykazania, że L. U. z racji uzyskanych kredytów był w stanie ładowarkę zakupić.

Znamienny przy tym dla oceny wiarygodności zeznań L. U. jest ten fakt, słusznie podkreślony przez Sąd I instancji, że mimo odstąpienia od umowy sprzedaży ładowarki, K. W. nie zwrócił L. U. kwoty 61 131 zł.

Sąd I instancji miał świadomość, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku, że czyn z art. 300§2 k.k. jest przestępstwem skutkowym, a zatem wymaga wykazania, że działanie sprawcy doprowadziło albo do udaremnienia albo uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. Słusznie Sąd Okręgowy w Słupsku przyjął w realiach przedmiotowej sprawy, że działanie oskarżonego- sprzedaż ładowarki- uszczupliło zaspokojenie jego wierzyciela jakim była (...) dochodząca w postępowaniu egzekucyjnym wykonania nakazu zapłaty wydanego 04.08.2011 r. przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie.

Niewątpliwie sprzedaż ładowarki miała wpływ na zaspokojenie (...), czynność ta rzeczywiście doprowadziła do wyrządzenia szkody wierzycielowi.

Trafnie podnosi Sąd I instancji, że zbycie ładowarki L. U. spowodowało zwłokę w czynnościach komornika, w tym na skutek uzyskania uprawnień do ładowarki przez jego nabywcę ( przez L. U.). Gdyby oskarżony nie sprzedał ładowarki, to szybciej doszłoby do zajęcia maszyny i jej sprzedaży. Z biegiem czasu wartość ładowarki malała, co skutkowało zmniejszeniem możliwości zaspokojenia się z jej wartości przez (...) (vide: str. 34 uzasadnienia). Pamiętać też trzeba, że 27.05.2013 r. L. U. złożył pozew do Sądu Rejonowego w Słupsku o zwolnienie ładowarki od egzekucji. Postanowieniem z 06.06.2013 r. sygn. akt IX C 303/13 Sąd Rejonowy w Słupsku zabezpieczył to powództwo przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika z wniosku wierzyciela- (...) przeciwko K. W. w części dotyczącej egzekucji z ruchomości w postaci ładowarki kołowej. Jak ustalił Sąd I instancji, K. W. wystawił L. U. fakturę korygującą, na zwrot ładowarki sprzedanej mu w dniu 02.05.2012 r., jednak przez długi czas postępowanie egzekucyjne nie mogło się toczyć. Dopiero postanowieniem z 08.10.2014 r. sygn. akt XV C 341/13 umorzono postępowanie z powództwa L. U., wobec cofnięcia pozwu.

Analiza treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie pozwala na zaakceptowanie stanowiska obrońcy, że Sąd I instancji nie wyjaśnił w jaki sposób doszło ze strony oskarżonego K. W. do uszczuplenia zaspokojenia (...).

Także Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności opinii biegłego M. S., z której wynika, że na dzień 02.05.2012 r. wartość ładowarki wynosiła netto 260 000 zł. Gołosłowne są twierdzenia obrońcy, że biegli rzeczoznawcy znacznie zaniżyli koszt naprawy ładowarki i zawyżyli kwotę rynkową maszyny. Ani wyjaśnienia oskarżonego ani zeznania L. U. nie uprawniały do przyjęcia, że stan ładowarki w dniu 02.05.2012 r. był tak zły, że jej wartość rynkowa odpowiadała rzeczywiście kwocie wskazanej w umowie sprzedaży, to jest 61 131 zł.

07.08.2015 r. przeprowadzona została licytacja ładowarki- maszyna sprzedana została za kwotę 160 250 zł, co tym bardziej przekonuje o dokonaniu prawidłowej wyceny przez biegłego M. S. na 02.05.2012 r.

Żaden z argumentów zawartych w apelacji obrońcy nie był w stanie poddać w wątpliwość trafności rozumowania Sądu I instancji i dokonanej przezeń prawnokarnej oceny zachowania K. W..

Sąd I instancji wskazał, w jaki sposób sprzedaż ładowarki w dniu 02.05.2012 r. realnie wpłynęła na skuteczność postępowania egzekucyjnego.

Powtórzyć trzeba, że uszczuplenie zaspokojenia (...) wiązało się z utrudnieniem przez oskarżonego postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko niemu z wniosku pokrzywdzonej (...) i w efekcie tego- obniżeniem wartości ładowarki w porównaniu z tą na dzień jej sprzedaży L. U..

Zupełnie nie jest przekonująca argumentacja obrońcy, że sprzedając ładowarkę oskarżony nie działał na niekorzyść pokrzywdzonej (...) a wprost przeciwnie- kierował się tym, aby polepszyć sytuację swojego przedsiębiorstwa i chociaż częściowo spłacić zobowiązania- w większej postaci, aniżeli dokonałby tego organ egzekucyjny. Odpowiadając na tego rodzaju argumenty wskazać trzeba, że najmniejszej nawet kwoty, po sporządzeniu umowy sprzedaży ładowarki L. U., nie przekazał oskarżony (...), na licytacji zaś, 07.08.2015 r., ładowarka została sprzedana za dużo większą kwotę (160 250 zł) niż miał ją otrzymać K. W. od L. U. 02.05.2012 r. (61 131 zł). Nie sposób także zaakceptować wywodów



apelacji obrońcy oskarżonego w tych częściach, w jakich zdaje się przerzucać na pokrzywdzoną (...) odpowiedzialność za skuteczność egzekucji nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 04.08.2011 r. w sprawie VI GNc 226/11.

Przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, właściwie Sąd Okręgowy w Słupsku zakwalifikował zachowanie K. W. jako wyczerpujące znamiona występku z art. 300§2 k.k.

Oczywiście nie ma także racji obrońca zarzucając rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi jej wskaźnikami. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić wówczas, gdy- tak jak to jest w przedmiotowej sprawie- granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiące ustawową (art. 53 §1 k.k.) zasadę wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok SN Rw 542/82, OSNKW 1982, z. 12, poz. 90).

Kara 7 miesięcy pozbawienia wolności jaką wymierzono K. W. tym bardziej nie może zostać oceniona jako nadmiernie surowa jeśli się zważy, że zbliżona jest do dolnego ustawowego zagrożenia.

Nie nasuwa żadnych zastrzeżeń rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając natomiast apelację Prokuratora Rejonowego w M., Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnił podstawę wymiaru kary w punkcie 1 o art. 4§1 k.k. i przyjął w punkcie 2 jako podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 69§1 i 2 k.k. w zw. z art. 70§1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. Słusznie bowiem wskazał oskarżyciel publiczny, że stosownie do treści art. 72§1 k.k. w brzmieniu obowiązujących od 01.07.2015 r. (nadany ustawą z 20.02.2015 r. Dz.U.poz.396), warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd obligatoryjnie nakłada jeden z obowiązków wskazanych w tym przepisie. Skoro do 30.06.2015 r. sąd mógł, ale nie musiał nałożyć jeden z obowiązków o jakich mowa w art. 72 k.k., to obowiązująca poprzednio ustawa jawi się jako względniejsza.

W pozostałej części, zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 2 ust 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych ( Dz.U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.). Nie negując trudnej sytuacji majątkowej oskarżonego, nie wykazał on, aby uiszczenie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, które nie są wysokie, było dla niego nazbyt uciążliwe.